

WHATS APP

En Joan es mirava la seva dona agitant-se en un somni incòmode. Feia petits sorolls de respiració nerviosa, aferrant-se amb les ungles al coixí. Segur que devia estar tenint un somni terrible perquè sota l'edredó sentia com movia nerviosament els peus sense parar. Potser somiava que corria perseguida per algun ésser inhòspit. I ell, totalment desvetllat, la sentia moure's al seu costat, amb els ulls totalment capturats per les taques d'humitat del sostre a les que posava nom, perquè de tant mirar-se ja no se li feien estranyes. La veritat és que li hauria encantat fer alguna cosa útil. Potser despertar-la suaument i abraçar-la amb fermesa, fer-li un “shhhht...”, fer-la sentir protegida de tots els perills nocturns, i que ella, finalment, es despertés del malson i es trobés aferrada al seu home, i que mirant-lo s'adonés que fugien tots els seus mals. I ell dir-li:

- Estàs bé, amor?

I ella:

- Uff... He tingut un malson terrible.
- Què has somiat?
- He somiat que uns extraterrestres m'abduïen i després de deixar-me altra vegada a la Terra em donaven unes instruccions que jo no seguia. I aleshores em perseguien per tota Barcelona. TOTA.
- Barcelona? Puag, quin malson! He he he. Vols una mica d'aigua?
- Sí, si us plau...
- De la nevera?
- No, que si no després m'agafa mal de coll.
- D'acord, ara torno, bonica.
- T'espero, no triguís.

Hauria estat tan normal que hauria estat meravellós. Però hi havia un problema: la Ció no parlava. Des de que s'havia quedat muda de cop i volta, la relació amb el seu home s'havia convertit en un complicat joc d'endevinalles i enigmes que resultava fatigós en més d'una ocasió. En Joan havia fet mans i mànigues per entendre-la i ajudar-la, però no se'n sortia.

S'hi va deixar tota la voluntat i tots els estalvis que guardava a les seves reserves. Havien visitat tots els especialistes psiquiàtrics que els van recomanar i tots els altres que van trobar per internet, els que tenien ínfima reputació. Ho van provar tot, i cap metge va poder treure l'entrellat de la seva mudesa. Alguna cosa en el cap de la Ció es refermava en el propòsit de no deixar escapar ni una paraula, era una caixa forta blindada a prova de metges tossuts, però ella tampoc sabia quin era el motiu d'aquest vot de silenci ferm com un monestir de monges de clausura. No en tenia ni la més remota idea. Només sabia que quan intentava dir alguna cosa, encara que fos de transcendència ínfima, els seus llavis es barraven com si estiguessin enganxats amb pegament de contacte i l'aire dels pulmons es quedava estancat a la boca pressionant el paladar sense saber cap on sortir, i acabava sortint pel nas cansant de tant empènyer aquell aparell fonador que no volia fer cas de cap de les maneres.

Van visitar psicòlegs, logopedes i curanderos que li escopien aigua beneïda a la cara, però sense cap èxit. L'últim psicòleg que van visitar els va estafar una fortuna per dues sessions en les quals només es va dedicar a fer preguntes, òbviament, sense obtenir cap resposta. La Ció se sentia intensament incòmode. Si almenys li hagués donat un paper i un bolígraf li hagués escrit "Ets imbècil? Sóc aquí perquè no puc parlar." Aquell primer any li havien recomanat alguns exercicis per relaxar la gola amb un contrast de begudes fredes i calentes, que escoltés música i himnes que li exaltessin el cor l'empenyessin a cantar, que s'estimulés per arribar a intensos orgasmes i li sortissin crits de les entranyes... Res. El progrés més gran que va fer en un any va ser poder deixar escapar l'aire entre un minúscul espai entre els llavis premtuts proferint un so semblant al d'una llufa.

Aleshores van fer la gran troballa: el Whatsapp. I la Ció va deixar de buscar una solució a la seva mudesa. Quan la parella van descobrir que es podien comunicar amb una certa immediatesa a través de l'aplicació va ser, paradoxalment, alhora un alleujament i una maledicció. Els dos van haver de tornar a aprendre a expressar-se, aquesta vegada amb rigorosa exactitud per evitar malentesos idiotes. Quan escrivien "he he he", només volien expressar diversió, en canvi, quan escrivien "hi hi hi", aleshores la diversió provenia d'un impuls més sexual. I és que el sexe es va arribar a convertir tant sols en un complement més de les seves converses. Havien arribat a tal punt, de fet, que feien l'amor mentre s'escrivien pel mòbil. La conversa era un reguitzell d'interjeccions inconnexes i paraules a mig escriure.

Tornar-se a escriure d'aquesta manera a totes hores va ser com tornar al començament. La Ció i en Joan es van conèixer per internet en un xat sobre un videojoc on-line. Es van conèixer quan encara eren tot hormones a punt d'esclatar com un castell de focs artificials. De fet va ser per pur accident quan ell, que es feia dir *Khantus*, encara totalment inexpert en el joc, va envair el planeta d'ella, *Diamond*, i es va emportar tots els seus recursos naturals. Ella va dirigir-li un missatge totalment indignada.

“Si no tens ni idea de jugar, no vagis atacant els primers planetes que trobis, capullo. El nostre enemic és del clan dels Oth, si necessites recursos ataca'ls a ells, que ens la tenen jurada des del juràssic. El que no pots fer és atacar la teva pròpia aliança, tros d'imbècil baix de sostre. No tinc ni puta idea del que deu voler dir el teu alies però com ens la tornis a fotre te la fotrem de “kanthus”.

A en Joan el va enamorar des del primer instant. Va demanar disculpes i va confessar-li que ell tampoc sabia que volia dir el seu nom d'usuari i a partir d'aleshores, entre conquestes de planetes i la construcció de naus espacials d'última generació, es van anar descobrint l'un a l'altre. El dia que finalment es van trucar i van sentir-se la veu per primer cop va ser un moment estrany i tremolós que els agradava recordar sovint, fins que ella es va quedar sense parla. A partir d'aleshores van fer un pacte implícit que deia que no en tornarien a parlar. A la Ció se li trencava l'ànima al recordar-ho i a ell se li trencava quan ella es partia pel mig com un arbre esqueixat. Descobrir-se la veu va ser un pas endavant, una evolució que pensaven que no tornarien a invertir mai.

La Ció tenia un malson no participatiu, d'aquells que te'ls mires com un simple espectador d'una pel·lícula de terror. No somiava amb extraterrestres perseguïdors, somiava amb el pla estàtic d'un carrer atrafegat, i descobria, al cap d'una estona d'observació, que les persones s'havien quedat sense boca, literalment. L'havien, simplement, esborrat de la cara. Aleshores veia en Joan que avançava entre la multitud amb un somriure d'orella a orella, amb els seus llavis carnosos i les seves dents petites de ratolí. A la Ció li semblava el sol més resplendent de tot l'univers. Però de sobte venien com llampecs uns agents uniformats de color rosa que amb gomes d'esborrar Milan de nata li esborraven la boca mentre el subjectaven amb violència. La Ció sentia culpa i impotència a parts iguals, i intentava córrer cap a ell com qui corre cap a la pantalla de la televisió.

Quan es va despertar va intentar fer el menor soroll possible i tornar-se a fer la dormida, no tenia cap ganes d'intentar comunicar-se amb en Joan, aleshores, estava cansada de patir durant el malson. Va venir-li al cap, per una associació d'idees que desconeixia, una de les preguntes de l'últim psicòleg, l'imbècil. Va preguntar-li si a la seva família hi havia antecedents de mudesa. La veritat és que la seva mare havia estat una dona de poques paraules, però els seus silencis eren tant vius que ho deien tot. Recordava a la perfecció la perfecta harmonia entre el seu silenci i el de la mare. El silenci de la Ció era petit i innocent i el de la mare ferm i tranquil·litzador. L'àvia també callava, el seu silenci era gairebé permanent, i era molt més gran que el de la Ció i el de la seva mare, i les embolcallava a totes dues amb la seva quietud de pre-tempesta permanent.

A la pregunta del psicòleg imbècil va respondre amb una mitja afirmació arronsant les espatlles. I ell va contestar amb una altra pregunta. Va preguntar si ella en sabia el motiu, d'aquest silenci. Ella va dir que no amb el cap i allà va quedar tot, flotant en un no-res de boira espessa. Però ara, al llit, hi donava voltes obsessivament. L'avi Tomàs va ser un republicà convençut i actiu, i es va haver d'amagar a les muntanyes durant molt més temps del que hauria volgut. Fins que el van trobar fet gairebé convertit en un salvatge i el van executar sense escrúpols amb un fusell cansat. L'àvia va haver de callar tant que el silenci se li devia fer íntim amic. La mare va tenir la Ció amb un alcohòlic que havia anat amb ella a l'escola. Havien estat novios d'institut i després de deixar-la embarassada va marxar a l'Argentina amb una altra dona. La mare s'empassava la merda i somreia d'orella a orella a la Ció. Ella també hauria fet el mateix, segurament. Però, quin motiu de pes tenia, ella?

Ella almenys tenia el Whatsapp, i veure en Joan en "línia", amb la seva fotografia d'un gat somrient de manera antinatural, era un alleujament. Va obrir els ulls i va mirar el mòbil sobre la tauleta de nit, que s'havia quedat sense bateria. La Ció es va aixecar i es va dirigir sense esma cap a la cuina. Potser la pregunta no era quin és el motiu de callar sinó quin motiu tenia per parlar. Quin motiu tenia ella per parlar? Perquè havia de fer servir la veu per dir al seu home que havia tingut un malson terrible, perquè havia d'explicar-li les seves pors? Tenia la sensació que si les explicava aquestes agafarien una dimensió física, en forma d'ona sonora, i les pors es farien veritat. Si les ignorava i les tirava endins, com havien fet la seva mare i la seva àvia, potser aleshores desapareixerien. Perquè havia de fer real amb paraules la merda de la vida? ¿Perquè havia de fer aixecar al seu home per un míser got d'aigua d'una aixeta plena de calç fins a les entranyes, de l'aigua d'una companyia

que pagaven amb penes i treballs, i trobar-se a l'aigüera els plats per fregar que començaven a inundar de pudor de macarrons precuinats la cuina? I perquè havia d'obrir la boca per dir el trist bigoti de gamba que s'havia quedat al marbre entre la brutícia de sota el microones i que segurament s'incrustaria en la cuina per sempre més i mai ningú el tornaria a reclamar? Perquè havia de fer sonar les cordes vocals per dir la buidor d'aleshores? Hi havia alguna cosa més còncava que un trist bigoti de gamba abandonat a la seva sort? Es podia dir això amb paraules? Es podia dir el neguit de trobar-se nascuda en la pell equivocada? Ni la icona de la cara groga que plora, ni la que mira avall resignada, ni la caca amb ulls del Whatsapp ho podrien haver explicat mai. Perquè intentar dir-ho, aleshores? Potser el motiu per parlar el tenia tant guardat endins del sistema operatiu que no podia veure'l. Era un arxiu ocult dins la pell i les vísceres i encara no havia descobert la clau d'accés. O estava encriptada en un sistema d'algoritmes que coneixia però s'entestava a no aplicar, encara. Per por al que pogués trobar. Per por i per tossuderia. Aquella tossuderia seva totalment incomprendible també per ella mateixa.

La Ció va empassar-se tot un got d'aigua de cop i el va notar baixar esòfag avall fred i netejador, i va dirigir-se arrossegant els peus a la cambra de bany. Es va mirar al mirall. Va semblar-li que la mirava una estranya que tenia una semblança ínfima a ella. Quan es va asseure a la tassa del vàter, va mirar-se la compresa amarrada amb les ales a les calces velles de dormir. La va trobar exasperantment blanca com el cotó fluix. Ja portava dues faltes. Feia temps que dins l'estómac la neguitejava una bola pesada de metall que pujava esòfag amunt i es deixava caure de cop sobre el diafragma. Com podia dir una cosa com aquesta a en Joan? Cada vegada que escrivia al Whatsapp "Estic..." li sortia de tot menys el que havia de dir. Estic contenta, estic cansada, estic suada, estic calenta, estic morsa, estic enrabiada amb tu. I tant fàcil que era! Estic embarassada, prenyada, en estat, en cinta, estic gestant una criatura, vinc amb sorpresa, sóc un ou kinder. No podia escriure-ho, els seus dits es paralitzaven absolutament i només podia quedar-se mirant el gat somrient. I si li enviava una icona? Servia la icona del matrimoni amb el nen? La de l'ou amb el pollet? La de la síndria?

Es podia dir que s'havia quedat embarassada per Whatsapp? Una vegada per pur avorriment ho va escriure al Google i va sortir-li una entrada de Yahoo Respuestas on una nena de tretze anys i d'enteniment dubtós explicava que havia estat tenint una conversa calenta amb un noi i s'havien enviat fotos, i que si això suposava el seu embaràs. Va voler

pensar que es tractava d'una broma d'algú a qui realment l'avorriment li estava fent estralls.

Quan va tornar al llit el Joan l'esperava assegut amb el seu pijama blau amb estampat de núvols blancs. Havia engegat la làmpada de la tauleta de nit, estava completament desvetllat i jugava amb el peu dret amb la sabatilla esquerra. Ella va fer-li un senyal. A les quatre de la matinada menjaven cereals amb llet al sofà mirant els televidents més sol·licitats de les altes hores de televisió. Els temes que tractaven eren repetitius i fàcilment predictibles, al cap i a la fi: problemes de salut, de diners, de viudetat i de descendència. La Ció va pensar que ella mai podria parlar amb un d'aquells vidents per telèfon i preguntar-li com seria el seu fill. Li hauria encantat preguntar si el seu fill tampoc parlaria.

En Joan va fer zàping i va deixar posat un documental sobre la intel·ligència dels ximpanzés. Es veien imatges dels simis sobre els arbres, saltant salvatgement. Semblaven tant lliures i ingràvids que feien enveja. Més tard es veien els ximpanzés en laboratoris de parets blanques nuclears on els obligaven a manipular peces de diferents formes fins a encaixar-les. Després un dona de cabells blancs es comunicava amb ells per signes i sons animals, i seguidament somreia a la càmera fent un OK amb les mans. La comunicació, quin prodigi. Ni el primer humà que va parlar es devia comunicar de manera tant elegant com ho feia aquell mico. Realment la primera “paraula” de l’humà, pelut com un dimoni i vestit amb parracs estripats, devia ser un gruny ben brut. Segur que devia ser alguna cosa semblant a “mamut”, “cova” o “femella en zel”, en idioma homínid, clar. En canvi, el ximpanzé, vestit amb un jersei vermell de llana, expressava “galletes salades”, “cel blau” i “t'estimo”.

La Ció es va quedar fixada en el ximpanzé que parlava amb la dona. Es va sentir molt inferior. El coi de mico potser no sabia fer servir el Whatsapp, però per la seva condició de simi la seva comunicació era un miracle. El miracle del llenguatge. Com s'ho faria, ella, per ensenyar a parlar al seu fill? Com es comunicarien fins que no aprengué a escriure al mòbil? Ella s'havia entestat a no aprendre la llengua de signes pensant que era un fet temporal, un període de silenci transitori. Les mares normals es posen davant dels seus fills i amb els llavis molt endins per marcar la nasal bilabial fan un “mmmmmaaaa-mmmmmaaaa!” I ho repeteixen i repeteixen fins que el petit, amb gran celebració de tothom, després de molts intents entre babes i magarrufes, aconsegueix cridar la seva mare.

La SEVA mare. El miracle de la naturalesa.

A la pantalla es veia el simi en primer pla amb unes ulleres de protecció fosques i el seu jersei de llana vermell i impol·lut. La sala on era s'il·luminava de colors intermitents que es projectaven al menjador de la Ció i en Joan. La bola de metall ballava al seu ventre i li feia suar les mans. Se sentia tan homínida així de muda, tant evolutivament invertida, tant mancada, tant discapacitada, tant mico imbecilitzat i rabiós de la seva manca. Es va agafar el ventre amb tots dos braços i es va començar a recargolar cap avall. En Joan va mirar-se-la espantat i no va saber què fer ni què dir. La Ció va grunyar i va fer sonar les molles del sofà al ritme de la intermitència dels colors. Es cargolava cap endins i amb l'esquena geperuda. La bola de metall li cremava per dins i li pujava per la boca de l'estómac, i el menjador blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd. En Joan amb els ulls esventats i multicolor va agafar les mans de la Ció per intentar tranquil·litzar-la però ella se'n va desfer immediatament amb violència i un so cavernós. En Joan feia temps que no sentia cap soroll tan fort provinent de l'organisme de la Ció. I ella va pujar els peus al sofà i s'hi va posar a sobre, ajupida i arplegada cap endins. En Joan va pensar que la Ció es cagaria allà mateix de la força que estava fent, amb la mandíbula a punt de trencar-se i ensenyant les dents premudes com una premsa fatídica. O es cagava o es carregava la dentadura en aquest deliri desconcertant que l'estava sacsejant. En Joan va agafar el seu mòbil i com va poder va posar-lo a les mans de la Ció en un intent desesperat i inútil perquè li expliqués el que li estava passant. Ella va començar a respirar molt fort ajupida al sofà i fent petits saltirons i feia “uh, uh, uhh, AHHH!!!!” al ritme que el simi de la televisió feia signes amb les mans molt ràpid expressant els colors supersònics. Era la primera vegada que en Joan sentia una interjecció de la Ció des de temps immemorials, des de la prehistòria, i va veure com la Ció va aixecar el braç tremolós, pujant-lo a càmera lenta i dirigint-lo al sostre, amb el telèfon mòbil tant premut contra el palmell que una mica més i li travessava els ossos, sense que cessessin els “uh”. I quan el va tenir a dalt de tot, en Joan va veure la cara de la Ció plena de colorins intermitents i estridents, mentre el mico augmentava tant la velocitat dels seus moviments comunicatius, amb la cara impassible, que semblava que estigués conjurant algun encanteri simiesc. I, de cop i volta, la Ció va projectar l'aparell telefònic, la seva arma comunicativa, contra les rajoles del menjador amb tota la violència, tota la força i tot l'instint humà que va sortir-li de dins, empenyent-li els músculs com un autòmat, i, encara asseguda com un simi i amb una veu rogallosa i neandertal, entre babes i respiració entretallada i la mà al

ventre, va fer:

- Mmmmmaaaaa-mmmaaaaa!

-Mama?- va fer ell, totalment desconcertat i el cor desbocat. - Sóc en Joan, amor meu. Què et passa?!

- Ssseréee mamà! CONY!

I al dir-ho “El motiu” va fer-li pessigolles a la punta dels llavis, blaus, grocs, vermells i verds.

Pseudònim: Homo neanderthalensis

1 d'Agost de 2015

WHATS APP

En Joan es mirava la seva dona agitant-se en un somni incòmode. Feia petits sorolls de respiració nerviosa, aferrant-se amb les ungles al coixí. Segur que devia estar tenint un somni terrible perquè sota l'edredó sentia com movia nerviosament els peus sense parar. Potser somiava que corria perseguida per algun ésser inhòspit. I ell, totalment desvetllat, la sentia moure's al seu costat, amb els ulls totalment capturats per les taques d'humitat del sostre a les que posava nom, perquè de tant mirar-se ja no se li feien estranyes. La veritat és que li hauria encantat fer alguna cosa útil. Potser despertar-la suaument i abraçar-la amb fermesa, fer-li un “shhhht...”, fer-la sentir protegida de tots els perills nocturns, i que ella, finalment, es despertés del malson i es trobés aferrada al seu home, i que mirant-lo s'adonés que fugien tots els seus mals. I ell dir-li:

- Estàs bé, amor?

I ella:

- Uff... He tingut un malson terrible.
- Què has somiat?
- He somiat que uns extraterrestres m'abduïen i després de deixar-me altra vegada a la Terra em donaven unes instruccions que jo no seguia. I aleshores em perseguien per tota Barcelona. TOTA.
- Barcelona? Puag, quin malson! He he he. Vols una mica d'aigua?
- Sí, si us plau...
- De la nevera?
- No, que si no després m'agafa mal de coll.
- D'acord, ara torno, bonica.
- T'espero, no triguís.

Hauria estat tan normal que hauria estat meravellós. Però hi havia un problema: la Ció no parlava. Des de que s'havia quedat muda de cop i volta, la relació amb el seu home s'havia convertit en un complicat joc d'endevinalles i enigmes que resultava fatigós en més d'una ocasió. En Joan havia fet mans i mànigues per entendre-la i ajudar-la, però no se'n sortia.

S'hi va deixar tota la voluntat i tots els estalvis que guardava a les seves reserves. Havien visitat tots els especialistes psiquiàtrics que els van recomanar i tots els altres que van trobar per internet, els que tenien ínfima reputació. Ho van provar tot, i cap metge va poder treure l'entrellat de la seva mudesa. Alguna cosa en el cap de la Ció es refermava en el propòsit de no deixar escapar ni una paraula, era una caixa forta blindada a prova de metges tossuts, però ella tampoc sabia quin era el motiu d'aquest vot de silenci ferm com un monestir de monges de clausura. No en tenia ni la més remota idea. Només sabia que quan intentava dir alguna cosa, encara que fos de transcendència ínfima, els seus llavis es barraven com si estiguessin enganxats amb pegament de contacte i l'aire dels pulmons es quedava estancat a la boca pressionant el paladar sense saber cap on sortir, i acabava sortint pel nas cansant de tant empènyer aquell aparell fonador que no volia fer cas de cap de les maneres.

Van visitar psicòlegs, logopedes i curanderos que li escopien aigua beneïda a la cara, però sense cap èxit. L'últim psicòleg que van visitar els va estafar una fortuna per dues sessions en les quals només es va dedicar a fer preguntes, òbviament, sense obtenir cap resposta. La Ció se sentia intensament incòmode. Si almenys li hagués donat un paper i un bolígraf li hagués escrit "Ets imbècil? Sóc aquí perquè no puc parlar." Aquell primer any li havien recomanat alguns exercicis per relaxar la gola amb un contrast de begudes fredes i calentes, que escoltés música i himnes que li exaltessin el cor l'empenyessin a cantar, que s'estimulés per arribar a intensos orgasmes i li sortissin crits de les entranyes... Res. El progrés més gran que va fer en un any va ser poder deixar escapar l'aire entre un minúscul espai entre els llavis premtuts proferint un so semblant al d'una llufa.

Aleshores van fer la gran troballa: el Whatsapp. I la Ció va deixar de buscar una solució a la seva mudesa. Quan la parella van descobrir que es podien comunicar amb una certa immediatesa a través de l'aplicació va ser, paradoxalment, alhora un alleujament i una maledicció. Els dos van haver de tornar a aprendre a expressar-se, aquesta vegada amb rigorosa exactitud per evitar malentesos idiotes. Quan escrivien "he he he", només volien expressar diversió, en canvi, quan escrivien "hi hi hi", aleshores la diversió provenia d'un impuls més sexual. I és que el sexe es va arribar a convertir tant sols en un complement més de les seves converses. Havien arribat a tal punt, de fet, que feien l'amor mentre s'escrivien pel mòbil. La conversa era un reguitzell d'interjeccions inconnexes i paraules a mig escriure.

Tornar-se a escriure d'aquesta manera a totes hores va ser com tornar al començament. La Ció i en Joan es van conèixer per internet en un xat sobre un videojoc on-line. Es van conèixer quan encara eren tot hormones a punt d'esclatar com un castell de focs artificials. De fet va ser per pur accident quan ell, que es feia dir *Khantus*, encara totalment inexpert en el joc, va envair el planeta d'ella, *Diamond*, i es va emportar tots els seus recursos naturals. Ella va dirigir-li un missatge totalment indignada.

“Si no tens ni idea de jugar, no vagis atacant els primers planetes que trobis, capullo. El nostre enemic és del clan dels Oth, si necessites recursos ataca'ls a ells, que ens la tenen jurada des del juràssic. El que no pots fer és atacar la teva pròpia aliança, tros d'imbècil baix de sostre. No tinc ni puta idea del que deu voler dir el teu alies però com ens la tornis a fotre te la fotrem de “kanthus”.

A en Joan el va enamorar des del primer instant. Va demanar disculpes i va confessar-li que ell tampoc sabia que volia dir el seu nom d'usuari i a partir d'aleshores, entre conquestes de planetes i la construcció de naus espacials d'última generació, es van anar descobrint l'un a l'altre. El dia que finalment es van trucar i van sentir-se la veu per primer cop va ser un moment estrany i tremolós que els agradava recordar sovint, fins que ella es va quedar sense parla. A partir d'aleshores van fer un pacte implícit que deia que no en tornarien a parlar. A la Ció se li trencava l'ànima al recordar-ho i a ell se li trencava quan ella es partia pel mig com un arbre esqueixat. Descobrir-se la veu va ser un pas endavant, una evolució que pensaven que no tornarien a invertir mai.

La Ció tenia un malson no participatiu, d'aquells que te'ls mires com un simple espectador d'una pel·lícula de terror. No somiava amb extraterrestres perseguïdors, somiava amb el pla estàtic d'un carrer atrafegat, i descobria, al cap d'una estona d'observació, que les persones s'havien quedat sense boca, literalment. L'havien, simplement, esborrat de la cara. Aleshores veia en Joan que avançava entre la multitud amb un somriure d'orella a orella, amb els seus llavis carnosos i les seves dents petites de ratolí. A la Ció li semblava el sol més resplendent de tot l'univers. Però de sobte venien com llampecs uns agents uniformats de color rosa que amb gomes d'esborrar Milan de nata li esborraven la boca mentre el subjectaven amb violència. La Ció sentia culpa i impotència a parts iguals, i intentava córrer cap a ell com qui corre cap a la pantalla de la televisió.

Quan es va despertar va intentar fer el menor soroll possible i tornar-se a fer la dormida, no tenia cap ganes d'intentar comunicar-se amb en Joan, aleshores, estava cansada de patir durant el malson. Va venir-li al cap, per una associació d'idees que desconeixia, una de les preguntes de l'últim psicòleg, l'imbècil. Va preguntar-li si a la seva família hi havia antecedents de mudesa. La veritat és que la seva mare havia estat una dona de poques paraules, però els seus silencis eren tant vius que ho deien tot. Recordava a la perfecció la perfecta harmonia entre el seu silenci i el de la mare. El silenci de la Ció era petit i innocent i el de la mare ferm i tranquil·litzador. L'àvia també callava, el seu silenci era gairebé permanent, i era molt més gran que el de la Ció i el de la seva mare, i les embolcallava a totes dues amb la seva quietud de pre-tempesta permanent.

A la pregunta del psicòleg imbècil va respondre amb una mitja afirmació arronsant les espatlles. I ell va contestar amb una altra pregunta. Va preguntar si ella en sabia el motiu, d'aquest silenci. Ella va dir que no amb el cap i allà va quedar tot, flotant en un no-res de boira espessa. Però ara, al llit, hi donava voltes obsessivament. L'avi Tomàs va ser un republicà convençut i actiu, i es va haver d'amagar a les muntanyes durant molt més temps del que hauria volgut. Fins que el van trobar fet gairebé convertit en un salvatge i el van executar sense escrúpols amb un fusell cansat. L'àvia va haver de callar tant que el silenci se li devia fer íntim amic. La mare va tenir la Ció amb un alcohòlic que havia anat amb ella a l'escola. Havien estat novios d'institut i després de deixar-la embarassada va marxar a l'Argentina amb una altra dona. La mare s'empassava la merda i somreia d'orella a orella a la Ció. Ella també hauria fet el mateix, segurament. Però, quin motiu de pes tenia, ella?

Ella almenys tenia el Whatsapp, i veure en Joan en "línia", amb la seva fotografia d'un gat somrient de manera antinatural, era un alleujament. Va obrir els ulls i va mirar el mòbil sobre la tauleta de nit, que s'havia quedat sense bateria. La Ció es va aixecar i es va dirigir sense esma cap a la cuina. Potser la pregunta no era quin és el motiu de callar sinó quin motiu tenia per parlar. Quin motiu tenia ella per parlar? Perquè havia de fer servir la veu per dir al seu home que havia tingut un malson terrible, perquè havia d'explicar-li les seves pors? Tenia la sensació que si les explicava aquestes agafarien una dimensió física, en forma d'ona sonora, i les pors es farien veritat. Si les ignorava i les tirava endins, com havien fet la seva mare i la seva àvia, potser aleshores desapareixerien. Perquè havia de fer real amb paraules la merda de la vida? ¿Perquè havia de fer aixecar al seu home per un míser got d'aigua d'una aixeta plena de calç fins a les entranyes, de l'aigua d'una companyia

que pagaven amb penes i treballs, i trobar-se a l'aigüera els plats per fregar que començaven a inundar de pudor de macarrons precuinats la cuina? I perquè havia d'obrir la boca per dir el trist bigoti de gamba que s'havia quedat al marbre entre la brutícia de sota el microones i que segurament s'incrustaria en la cuina per sempre més i mai ningú el tornaria a reclamar? Perquè havia de fer sonar les cordes vocals per dir la buidor d'aleshores? Hi havia alguna cosa més còncava que un trist bigoti de gamba abandonat a la seva sort? Es podia dir això amb paraules? Es podia dir el neguit de trobar-se nascuda en la pell equivocada? Ni la icona de la cara groga que plora, ni la que mira avall resignada, ni la caca amb ulls del Whatsapp ho podrien haver explicat mai. Perquè intentar dir-ho, aleshores? Potser el motiu per parlar el tenia tant guardat endins del sistema operatiu que no podia veure'l. Era un arxiu ocult dins la pell i les vísceres i encara no havia descobert la clau d'accés. O estava encriptada en un sistema d'algoritmes que coneixia però s'entestava a no aplicar, encara. Per por al que pogués trobar. Per por i per tossuderia. Aquella tossuderia seva totalment incomprendible també per ella mateixa.

La Ció va empassar-se tot un got d'aigua de cop i el va notar baixar esòfag avall fred i netejador, i va dirigir-se arrossegant els peus a la cambra de bany. Es va mirar al mirall. Va semblar-li que la mirava una estranya que tenia una semblança ínfima a ella. Quan es va asseure a la tassa del vàter, va mirar-se la compresa amarrada amb les ales a les calces velles de dormir. La va trobar exasperantment blanca com el cotó fluix. Ja portava dues faltes. Feia temps que dins l'estómac la neguitejava una bola pesada de metall que pujava esòfag amunt i es deixava caure de cop sobre el diafragma. Com podia dir una cosa com aquesta a en Joan? Cada vegada que escrivia al Whatsapp "Estic..." li sortia de tot menys el que havia de dir. Estic contenta, estic cansada, estic suada, estic calenta, estic morsa, estic enrabiada amb tu. I tant fàcil que era! Estic embarassada, prenyada, en estat, en cinta, estic gestant una criatura, vinc amb sorpresa, sóc un ou kinder. No podia escriure-ho, els seus dits es paralyzaven absolutament i només podia quedar-se mirant el gat somrient. I si li enviava una icona? Servia la icona del matrimoni amb el nen? La de l'ou amb el pollet? La de la síndria?

Es podia dir que s'havia quedat embarassada per Whatsapp? Una vegada per pur avorriment ho va escriure al Google i va sortir-li una entrada de Yahoo Respuestas on una nena de tretze anys i d'enteniment dubtós explicava que havia estat tenint una conversa calenta amb un noi i s'havien enviat fotos, i que si això suposava el seu embaràs. Va voler

pensar que es tractava d'una broma d'algú a qui realment l'avorriment li estava fent estralls.

Quan va tornar al llit el Joan l'esperava assegut amb el seu pijama blau amb estampat de núvols blancs. Havia engegat la làmpada de la tauleta de nit, estava completament desvetllat i jugava amb el peu dret amb la sabatilla esquerra. Ella va fer-li un senyal. A les quatre de la matinada menjaven cereals amb llet al sofà mirant els televidents més sol·licitats de les altes hores de televisió. Els temes que tractaven eren repetitius i fàcilment predictibles, al cap i a la fi: problemes de salut, de diners, de viudetat i de descendència. La Ció va pensar que ella mai podria parlar amb un d'aquells vidents per telèfon i preguntar-li com seria el seu fill. Li hauria encantat preguntar si el seu fill tampoc parlaria.

En Joan va fer zàping i va deixar posat un documental sobre la intel·ligència dels ximpanzés. Es veien imatges dels simis sobre els arbres, saltant salvatgement. Semblaven tant lliures i ingràvids que feien enveja. Més tard es veien els ximpanzés en laboratoris de parets blanques nuclears on els obligaven a manipular peces de diferents formes fins a encaixar-les. Després un dona de cabells blancs es comunicava amb ells per signes i sons animals, i seguidament somreia a la càmera fent un OK amb les mans. La comunicació, quin prodigi. Ni el primer humà que va parlar es devia comunicar de manera tant elegant com ho feia aquell mico. Realment la primera “paraula” de l’humà, pelut com un dimoni i vestit amb parracs estripats, devia ser un gruny ben brut. Segur que devia ser alguna cosa semblant a “mamut”, “cova” o “femella en zel”, en idioma homínid, clar. En canvi, el ximpanzé, vestit amb un jersei vermell de llana, expressava “galletes salades”, “cel blau” i “t'estimo”.

La Ció es va quedar fixada en el ximpanzé que parlava amb la dona. Es va sentir molt inferior. El coi de mico potser no sabia fer servir el Whatsapp, però per la seva condició de simi la seva comunicació era un miracle. El miracle del llenguatge. Com s'ho faria, ella, per ensenyar a parlar al seu fill? Com es comunicarien fins que no aprengué a escriure al mòbil? Ella s'havia entestat a no aprendre la llengua de signes pensant que era un fet temporal, un període de silenci transitori. Les mares normals es posen davant dels seus fills i amb els llavis molt endins per marcar la nasal bilabial fan un “mmmmmaaaa-mmmmmaaaa!” I ho repeteixen i repeteixen fins que el petit, amb gran celebració de tothom, després de molts intents entre babes i magarrufes, aconsegueix cridar la seva mare.

La SEVA mare. El miracle de la naturalesa.

A la pantalla es veia el simi en primer pla amb unes ulleres de protecció fosques i el seu jersei de llana vermell i impol·lut. La sala on era s'il·luminava de colors intermitents que es projectaven al menjador de la Ció i en Joan. La bola de metall ballava al seu ventre i li feia suar les mans. Se sentia tan homínida així de muda, tant evolutivament invertida, tant mancada, tant discapacitada, tant mico imbecilitzat i rabiós de la seva manca. Es va agafar el ventre amb tots dos braços i es va començar a recargolar cap avall. En Joan va mirar-se-la espantat i no va saber què fer ni què dir. La Ció va grunyar i va fer sonar les molles del sofà al ritme de la intermitència dels colors. Es cargolava cap endins i amb l'esquena geperuda. La bola de metall li cremava per dins i li pujava per la boca de l'estómac, i el menjador blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd. En Joan amb els ulls esventats i multicolor va agafar les mans de la Ció per intentar tranquil·litzar-la però ella se'n va desfer immediatament amb violència i un so cavernós. En Joan feia temps que no sentia cap soroll tan fort provinent de l'organisme de la Ció. I ella va pujar els peus al sofà i s'hi va posar a sobre, ajupida i arplegada cap endins. En Joan va pensar que la Ció es cagaria allà mateix de la força que estava fent, amb la mandíbula a punt de trencar-se i ensenyant les dents premudes com una premsa fatídica. O es cagava o es carregava la dentadura en aquest deliri desconcertant que l'estava sacsejant. En Joan va agafar el seu mòbil i com va poder va posar-lo a les mans de la Ció en un intent desesperat i inútil perquè li expliqués el que li estava passant. Ella va començar a respirar molt fort ajupida al sofà i fent petits saltirons i feia “uh, uh, uhh, AHHH!!!!” al ritme que el simi de la televisió feia signes amb les mans molt ràpid expressant els colors supersònics. Era la primera vegada que en Joan sentia una interjecció de la Ció des de temps immemorials, des de la prehistòria, i va veure com la Ció va aixecar el braç tremolós, pujant-lo a càmera lenta i dirigint-lo al sostre, amb el telèfon mòbil tant premut contra el palmell que una mica més i li travessava els ossos, sense que cessessin els “uh”. I quan el va tenir a dalt de tot, en Joan va veure la cara de la Ció plena de colorins intermitents i estridents, mentre el mico augmentava tant la velocitat dels seus moviments comunicatius, amb la cara impassible, que semblava que estigués conjurant algun encanteri simiesc. I, de cop i volta, la Ció va projectar l'aparell telefònic, la seva arma comunicativa, contra les rajoles del menjador amb tota la violència, tota la força i tot l'instint humà que va sortir-li de dins, empenyent-li els músculs com un autòmat, i, encara asseguda com un simi i amb una veu rogallosa i neandertal, entre babes i respiració entretallada i la mà al

ventre, va fer:

- Mmmmmaaaaa-mmmaaaaa!

-Mama?- va fer ell, totalment desconcertat i el cor desbocat. - Sóc en Joan, amor meu. Què et passa?!

- Ssseréee mamà! CONY!

I al dir-ho “El motiu” va fer-li pessigolles a la punta dels llavis, blaus, grocs, vermells i verds.

Pseudònim: Homo neanderthalensis

1 d'Agost de 2015

WHATS APP

En Joan es mirava la seva dona agitant-se en un somni incòmode. Feia petits sorolls de respiració nerviosa, aferrant-se amb les ungles al coixí. Segur que devia estar tenint un somni terrible perquè sota l'edredó sentia com movia nerviosament els peus sense parar. Potser somiava que corria perseguida per algun ésser inhòspit. I ell, totalment desvetllat, la sentia moure's al seu costat, amb els ulls totalment capturats per les taques d'humitat del sostre a les que posava nom, perquè de tant mirar-se ja no se li feien estranyes. La veritat és que li hauria encantat fer alguna cosa útil. Potser despertar-la suaument i abraçar-la amb fermesa, fer-li un “shhhht...”, fer-la sentir protegida de tots els perills nocturns, i que ella, finalment, es despertés del malson i es trobés aferrada al seu home, i que mirant-lo s'adonés que fugien tots els seus mals. I ell dir-li:

- Estàs bé, amor?

I ella:

- Uff... He tingut un malson terrible.
- Què has somiat?
- He somiat que uns extraterrestres m'abduïen i després de deixar-me altra vegada a la Terra em donaven unes instruccions que jo no seguia. I aleshores em perseguien per tota Barcelona. TOTA.
- Barcelona? Puag, quin malson! He he he. Vols una mica d'aigua?
- Sí, si us plau...
- De la nevera?
- No, que si no després m'agafa mal de coll.
- D'acord, ara torno, bonica.
- T'espero, no triguïs.

Hauria estat tan normal que hauria estat meravellós. Però hi havia un problema: la Ció no parlava. Des de que s'havia quedat muda de cop i volta, la relació amb el seu home s'havia convertit en un complicat joc d'endevinalles i enigmes que resultava fatigós en més d'una ocasió. En Joan havia fet mans i mànigues per entendre-la i ajudar-la, però no se'n sortia.

S'hi va deixar tota la voluntat i tots els estalvis que guardava a les seves reserves. Havien visitat tots els especialistes psiquiàtrics que els van recomanar i tots els altres que van trobar per internet, els que tenien ínfima reputació. Ho van provar tot, i cap metge va poder treure l'entrellat de la seva mudesa. Alguna cosa en el cap de la Ció es refermava en el propòsit de no deixar escapar ni una paraula, era una caixa forta blindada a prova de metges tossuts, però ella tampoc sabia quin era el motiu d'aquest vot de silenci ferm com un monestir de monges de clausura. No en tenia ni la més remota idea. Només sabia que quan intentava dir alguna cosa, encara que fos de transcendència ínfima, els seus llavis es barraven com si estiguessin enganxats amb pegament de contacte i l'aire dels pulmons es quedava estancat a la boca pressionant el paladar sense saber cap on sortir, i acabava sortint pel nas cansant de tant empènyer aquell aparell fonador que no volia fer cas de cap de les maneres.

Van visitar psicòlegs, logopedes i curanderos que li escopien aigua beneïda a la cara, però sense cap èxit. L'últim psicòleg que van visitar els va estafar una fortuna per dues sessions en les quals només es va dedicar a fer preguntes, òbviament, sense obtenir cap resposta. La Ció se sentia intensament incòmode. Si almenys li hagués donat un paper i un bolígraf li hagués escrit "Ets imbècil? Sóc aquí perquè no puc parlar." Aquell primer any li havien recomanat alguns exercicis per relaxar la gola amb un contrast de begudes fredes i calentes, que escoltés música i himnes que li exaltessin el cor l'empenyessin a cantar, que s'estimulés per arribar a intensos orgasmes i li sortissin crits de les entranyes... Res. El progrés més gran que va fer en un any va ser poder deixar escapar l'aire entre un minúscul espai entre els llavis premutos proferint un so semblant al d'una llufa.

Aleshores van fer la gran troballa: el Whatsapp. I la Ció va deixar de buscar una solució a la seva mudesa. Quan la parella van descobrir que es podien comunicar amb una certa immediatesa a través de l'aplicació va ser, paradoxalment, alhora un alleujament i una maledicció. Els dos van haver de tornar a aprendre a expressar-se, aquesta vegada amb rigorosa exactitud per evitar malentesos idiotes. Quan escrivien "he he he", només volien expressar diversió, en canvi, quan escrivien "hi hi hi", aleshores la diversió provenia d'un impuls més sexual. I és que el sexe es va arribar a convertir tant sols en un complement més de les seves converses. Havien arribat a tal punt, de fet, que feien l'amor mentre s'escrivien pel mòbil. La conversa era un reguitzell d'interjeccions inconnexes i paraules a mig escriure.

Tornar-se a escriure d'aquesta manera a totes hores va ser com tornar al començament. La Ció i en Joan es van conèixer per internet en un xat sobre un videojoc on-line. Es van conèixer quan encara eren tot hormones a punt d'esclatar com un castell de focs artificials. De fet va ser per pur accident quan ell, que es feia dir *Khantus*, encara totalment inexpert en el joc, va envair el planeta d'ella, *Diamond*, i es va emportar tots els seus recursos naturals. Ella va dirigir-li un missatge totalment indignada.

“Si no tens ni idea de jugar, no vagis atacant els primers planetes que trobis, capullo. El nostre enemic és del clan dels Oth, si necessites recursos ataca'ls a ells, que ens la tenen jurada des del juràssic. El que no pots fer és atacar la teva pròpia aliança, tros d'imbècil baix de sostre. No tinc ni puta idea del que deu voler dir el teu alies però com ens la tornis a fotre te la fotrem de “kanthus”.

A en Joan el va enamorar des del primer instant. Va demanar disculpes i va confessar-li que ell tampoc sabia que volia dir el seu nom d'usuari i a partir d'aleshores, entre conquestes de planetes i la construcció de naus espacials d'última generació, es van anar descobrint l'un a l'altre. El dia que finalment es van trucar i van sentir-se la veu per primer cop va ser un moment estrany i tremolós que els agradava recordar sovint, fins que ella es va quedar sense parla. A partir d'aleshores van fer un pacte implícit que deia que no en tornarien a parlar. A la Ció se li trencava l'ànima al recordar-ho i a ell se li trencava quan ella es partia pel mig com un arbre esqueixat. Descobrir-se la veu va ser un pas endavant, una evolució que pensaven que no tornarien a invertir mai.

La Ció tenia un malson no participatiu, d'aquells que te'ls mires com un simple espectador d'una pel·lícula de terror. No somiava amb extraterrestres perseguïdors, somiava amb el pla estàtic d'un carrer atrafegat, i descobria, al cap d'una estona d'observació, que les persones s'havien quedat sense boca, literalment. L'havien, simplement, esborrat de la cara. Aleshores veia en Joan que avançava entre la multitud amb un somriure d'orella a orella, amb els seus llavis carnosos i les seves dents petites de ratolí. A la Ció li semblava el sol més resplendent de tot l'univers. Però de sobte venien com llampecs uns agents uniformats de color rosa que amb gomes d'esborrar Milan de nata li esborraven la boca mentre el subjectaven amb violència. La Ció sentia culpa i impotència a parts iguals, i intentava córrer cap a ell com qui corre cap a la pantalla de la televisió.

Quan es va despertar va intentar fer el menor soroll possible i tornar-se a fer la dormida, no tenia cap ganes d'intentar comunicar-se amb en Joan, aleshores, estava cansada de patir durant el malson. Va venir-li al cap, per una associació d'idees que desconeixia, una de les preguntes de l'últim psicòleg, l'imbècil. Va preguntar-li si a la seva família hi havia antecedents de mudesa. La veritat és que la seva mare havia estat una dona de poques paraules, però els seus silencis eren tant vius que ho deien tot. Recordava a la perfecció la perfecta harmonia entre el seu silenci i el de la mare. El silenci de la Ció era petit i innocent i el de la mare ferm i tranquil·litzador. L'àvia també callava, el seu silenci era gairebé permanent, i era molt més gran que el de la Ció i el de la seva mare, i les embolcallava a totes dues amb la seva quietud de pre-tempesta permanent.

A la pregunta del psicòleg imbècil va respondre amb una mitja afirmació arronsant les espatlles. I ell va contestar amb una altra pregunta. Va preguntar si ella en sabia el motiu, d'aquest silenci. Ella va dir que no amb el cap i allà va quedar tot, flotant en un no-res de boira espessa. Però ara, al llit, hi donava voltes obsessivament. L'avi Tomàs va ser un republicà convençut i actiu, i es va haver d'amagar a les muntanyes durant molt més temps del que hauria volgut. Fins que el van trobar fet gairebé convertit en un salvatge i el van executar sense escrúpols amb un fusell cansat. L'àvia va haver de callar tant que el silenci se li devia fer íntim amic. La mare va tenir la Ció amb un alcohòlic que havia anat amb ella a l'escola. Havien estat novios d'institut i després de deixar-la embarassada va marxar a l'Argentina amb una altra dona. La mare s'empassava la merda i somreia d'orella a orella a la Ció. Ella també hauria fet el mateix, segurament. Però, quin motiu de pes tenia, ella?

Ella almenys tenia el Whatsapp, i veure en Joan en "línia", amb la seva fotografia d'un gat somrient de manera antinatural, era un alleujament. Va obrir els ulls i va mirar el mòbil sobre la tauleta de nit, que s'havia quedat sense bateria. La Ció es va aixecar i es va dirigir sense esma cap a la cuina. Potser la pregunta no era quin és el motiu de callar sinó quin motiu tenia per parlar. Quin motiu tenia ella per parlar? Perquè havia de fer servir la veu per dir al seu home que havia tingut un malson terrible, perquè havia d'explicar-li les seves pors? Tenia la sensació que si les explicava aquestes agafarien una dimensió física, en forma d'ona sonora, i les pors es farien veritat. Si les ignorava i les tirava endins, com havien fet la seva mare i la seva àvia, potser aleshores desapareixerien. Perquè havia de fer real amb paraules la merda de la vida? ¿Perquè havia de fer aixecar al seu home per un míser got d'aigua d'una aixeta plena de calç fins a les entranyes, de l'aigua d'una companyia

que pagaven amb penes i treballs, i trobar-se a l'aigüera els plats per fregar que començaven a inundar de pudor de macarrons precuinats la cuina? I perquè havia d'obrir la boca per dir el trist bigoti de gamba que s'havia quedat al marbre entre la brutícia de sota el microones i que segurament s'incrustaria en la cuina per sempre més i mai ningú el tornaria a reclamar? Perquè havia de fer sonar les cordes vocals per dir la buidor d'aleshores? Hi havia alguna cosa més còncava que un trist bigoti de gamba abandonat a la seva sort? Es podia dir això amb paraules? Es podia dir el neguit de trobar-se nascuda en la pell equivocada? Ni la icona de la cara groga que plora, ni la que mira avall resignada, ni la caca amb ulls del Whatsapp ho podrien haver explicat mai. Perquè intentar dir-ho, aleshores? Potser el motiu per parlar el tenia tant guardat endins del sistema operatiu que no podia veure'l. Era un arxiu ocult dins la pell i les vísceres i encara no havia descobert la clau d'accés. O estava encriptada en un sistema d'algoritmes que coneixia però s'entestava a no aplicar, encara. Per por al que pogués trobar. Per por i per tossuderia. Aquella tossuderia seva totalment incomprendible també per ella mateixa.

La Ció va empassar-se tot un got d'aigua de cop i el va notar baixar esòfag avall fred i netejador, i va dirigir-se arrossegant els peus a la cambra de bany. Es va mirar al mirall. Va semblar-li que la mirava una estranya que tenia una semblança ínfima a ella. Quan es va asseure a la tassa del vàter, va mirar-se la compresa amarrada amb les ales a les calces velles de dormir. La va trobar exasperantment blanca com el cotó fluix. Ja portava dues faltes. Feia temps que dins l'estómac la neguitejava una bola pesada de metall que pujava esòfag amunt i es deixava caure de cop sobre el diafragma. Com podia dir una cosa com aquesta a en Joan? Cada vegada que escrivia al Whatsapp "Estic..." li sortia de tot menys el que havia de dir. Estic contenta, estic cansada, estic suada, estic calenta, estic morsa, estic enrabiada amb tu. I tant fàcil que era! Estic embarassada, prenyada, en estat, en cinta, estic gestant una criatura, vinc amb sorpresa, sóc un ou kinder. No podia escriure-ho, els seus dits es paralitzaven absolutament i només podia quedar-se mirant el gat somrient. I si li enviava una icona? Servia la icona del matrimoni amb el nen? La de l'ou amb el pollet? La de la síndria?

Es podia dir que s'havia quedat embarassada per Whatsapp? Una vegada per pur avorriment ho va escriure al Google i va sortir-li una entrada de Yahoo Respuestas on una nena de tretze anys i d'enteniment dubtós explicava que havia estat tenint una conversa calenta amb un noi i s'havien enviat fotos, i que si això suposava el seu embaràs. Va voler

pensar que es tractava d'una broma d'algú a qui realment l'avorriment li estava fent estralls.

Quan va tornar al llit el Joan l'esperava assegut amb el seu pijama blau amb estampat de núvols blancs. Havia engegat la làmpada de la tauleta de nit, estava completament desvetllat i jugava amb el peu dret amb la sabatilla esquerra. Ella va fer-li un senyal. A les quatre de la matinada menjaven cereals amb llet al sofà mirant els televidents més sol·licitats de les altes hores de televisió. Els temes que tractaven eren repetitius i fàcilment predictibles, al cap i a la fi: problemes de salut, de diners, de viudetat i de descendència. La Ció va pensar que ella mai podria parlar amb un d'aquells vidents per telèfon i preguntar-li com seria el seu fill. Li hauria encantat preguntar si el seu fill tampoc parlaria.

En Joan va fer zàping i va deixar posat un documental sobre la intel·ligència dels ximpanzés. Es veien imatges dels simis sobre els arbres, saltant salvatgement. Semblaven tant lliures i ingràvids que feien enveja. Més tard es veien els ximpanzés en laboratoris de parets blanques nuclears on els obligaven a manipular peces de diferents formes fins a encaixar-les. Després un dona de cabells blancs es comunicava amb ells per signes i sons animals, i seguidament somreia a la càmera fent un OK amb les mans. La comunicació, quin prodigi. Ni el primer humà que va parlar es devia comunicar de manera tant elegant com ho feia aquell mico. Realment la primera "paraula" de l'humà, pelut com un dimoni i vestit amb parracs estripats, devia ser un gruny ben brut. Segur que devia ser alguna cosa semblant a "mamut", "cova" o "femella en zel", en idioma homínid, clar. En canvi, el ximpanzé, vestit amb un jersei vermell de llana, expressava "galletes salades", "cel blau" i "t'estimo".

La Ció es va quedar fixada en el ximpanzé que parlava amb la dona. Es va sentir molt inferior. El coi de mico potser no sabia fer servir el Whatsapp, però per la seva condició de simi la seva comunicació era un miracle. El miracle del llenguatge. Com s'ho faria, ella, per ensenyar a parlar al seu fill? Com es comunicarien fins que no aprengué a escriure al mòbil? Ella s'havia entestat a no aprendre la llengua de signes pensant que era un fet temporal, un període de silenci transitori. Les mares normals es posen davant dels seus fills i amb els llavis molt endins per marcar la nasal bilabial fan un "mmmmmaaaa-mmmmmaaaa!" I ho repeteixen i repeteixen fins que el petit, amb gran celebració de tothom, després de molts intents entre babes i magarrufes, aconsegueix cridar la seva mare.

La SEVA mare. El miracle de la naturalesa.

A la pantalla es veia el simi en primer pla amb unes ulleres de protecció fosques i el seu jersei de llana vermell i impol·lut. La sala on era s'il·luminava de colors intermitents que es projectaven al menjador de la Ció i en Joan. La bola de metall ballava al seu ventre i li feia suar les mans. Se sentia tan homínida així de muda, tant evolutivament invertida, tant mancada, tant discapacitada, tant mico imbecilitzat i rabiós de la seva manca. Es va agafar el ventre amb tots dos braços i es va començar a recargolar cap avall. En Joan va mirar-se-la espantat i no va saber què fer ni què dir. La Ció va grunyar i va fer sonar les molles del sofà al ritme de la intermitència dels colors. Es cargolava cap endins i amb l'esquena geperuda. La bola de metall li cremava per dins i li pujava per la boca de l'estómac, i el menjador blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd. En Joan amb els ulls esventats i multicolor va agafar les mans de la Ció per intentar tranquil·litzar-la però ella se'n va desfer immediatament amb violència i un so cavernós. En Joan feia temps que no sentia cap soroll tan fort provinent de l'organisme de la Ció. I ella va pujar els peus al sofà i s'hi va posar a sobre, ajupida i arplegada cap endins. En Joan va pensar que la Ció es cagaria allà mateix de la força que estava fent, amb la mandíbula a punt de trencar-se i ensenyant les dents premudes com una premsa fatídica. O es cagava o es carregava la dentadura en aquest deliri desconcertant que l'estava sacsejant. En Joan va agafar el seu mòbil i com va poder va posar-lo a les mans de la Ció en un intent desesperat i inútil perquè li expliqués el que li estava passant. Ella va començar a respirar molt fort ajupida al sofà i fent petits saltirons i feia “uh, uh, uhh, AHHH!!!!” al ritme que el simi de la televisió feia signes amb les mans molt ràpid expressant els colors supersònics. Era la primera vegada que en Joan sentia una interjecció de la Ció des de temps immemorials, des de la prehistòria, i va veure com la Ció va aixecar el braç tremolós, pujant-lo a càmera lenta i dirigint-lo al sostre, amb el telèfon mòbil tant premut contra el palmell que una mica més i li travessava els ossos, sense que cessessin els “uh”. I quan el va tenir a dalt de tot, en Joan va veure la cara de la Ció plena de colorins intermitents i estridents, mentre el mico augmentava tant la velocitat dels seus moviments comunicatius, amb la cara impassible, que semblava que estigués conjurant algun encanteri simiesc. I, de cop i volta, la Ció va projectar l'aparell telefònic, la seva arma comunicativa, contra les rajoles del menjador amb tota la violència, tota la força i tot l'instint humà que va sortir-li de dins, empenyent-li els músculs com un autòmat, i, encara asseguda com un simi i amb una veu rogallosa i neandertal, entre babes i respiració entretallada i la mà al

ventre, va fer:

- Mmmmmaaaaa-mmmaaaaa!

-Mama?- va fer ell, totalment desconcertat i el cor desbocat. - Sóc en Joan, amor meu. Què et passa?!

- Ssseréee mamà! CONY!

I al dir-ho “El motiu” va fer-li pessigolles a la punta dels llavis, blaus, grocs, vermells i verds.

Pseudònim: Homo neanderthalensis

1 d'Agost de 2015

WHATS APP

En Joan es mirava la seva dona agitant-se en un somni incòmode. Feia petits sorolls de respiració nerviosa, aferrant-se amb les ungles al coixí. Segur que devia estar tenint un somni terrible perquè sota l'edredó sentia com movia nerviosament els peus sense parar. Potser somiava que corria perseguida per algun ésser inhòspit. I ell, totalment desvetllat, la sentia moure's al seu costat, amb els ulls totalment capturats per les taques d'humitat del sostre a les que posava nom, perquè de tant mirar-se ja no se li feien estranyes. La veritat és que li hauria encantat fer alguna cosa útil. Potser despertar-la suaument i abraçar-la amb fermesa, fer-li un “shhhht...”, fer-la sentir protegida de tots els perills nocturns, i que ella, finalment, es despertés del malson i es trobés aferrada al seu home, i que mirant-lo s'adonés que fugien tots els seus mals. I ell dir-li:

- Estàs bé, amor?

I ella:

- Uff... He tingut un malson terrible.
- Què has somiat?
- He somiat que uns extraterrestres m'abduïen i després de deixar-me altra vegada a la Terra em donaven unes instruccions que jo no seguia. I aleshores em perseguien per tota Barcelona. TOTA.
- Barcelona? Puag, quin malson! He he he. Vols una mica d'aigua?
- Sí, si us plau...
- De la nevera?
- No, que si no després m'agafa mal de coll.
- D'acord, ara torno, bonica.
- T'espero, no triguís.

Hauria estat tan normal que hauria estat meravellós. Però hi havia un problema: la Ció no parlava. Des de que s'havia quedat muda de cop i volta, la relació amb el seu home s'havia convertit en un complicat joc d'endevinalles i enigmes que resultava fatigós en més d'una ocasió. En Joan havia fet mans i mànigues per entendre-la i ajudar-la, però no se'n sortia.

S'hi va deixar tota la voluntat i tots els estalvis que guardava a les seves reserves. Havien visitat tots els especialistes psiquiàtrics que els van recomanar i tots els altres que van trobar per internet, els que tenien ínfima reputació. Ho van provar tot, i cap metge va poder treure l'entrellat de la seva muesa. Alguna cosa en el cap de la Ció es refermava en el propòsit de no deixar escapar ni una paraula, era una caixa forta blindada a prova de metges tossuts, però ella tampoc sabia quin era el motiu d'aquest vot de silenci ferm com un monestir de monges de clausura. No en tenia ni la més remota idea. Només sabia que quan intentava dir alguna cosa, encara que fos de transcendència ínfima, els seus llavis es barraven com si estiguessin enganxats amb pegament de contacte i l'aire dels pulmons es quedava estancat a la boca pressionant el paladar sense saber cap on sortir, i acabava sortint pel nas cansant de tant empènyer aquell aparell fonador que no volia fer cas de cap de les maneres.

Van visitar psicòlegs, logopedes i curanderos que li escopien aigua beneïda a la cara, però sense cap èxit. L'últim psicòleg que van visitar els va estafar una fortuna per dues sessions en les quals només es va dedicar a fer preguntes, òbviament, sense obtenir cap resposta. La Ció se sentia intensament incòmode. Si almenys li hagués donat un paper i un bolígraf li hagués escrit "Ets imbècil? Sóc aquí perquè no puc parlar." Aquell primer any li havien recomanat alguns exercicis per relaxar la gola amb un contrast de begudes fredes i calentes, que escoltés música i himnes que li exaltessin el cor l'empenyessin a cantar, que s'estimulés per arribar a intensos orgasmes i li sortissin crits de les entranyes... Res. El progrés més gran que va fer en un any va ser poder deixar escapar l'aire entre un minúscul espai entre els llavis premutos proferint un so semblant al d'una llufa.

Aleshores van fer la gran troballa: el Whatsapp. I la Ció va deixar de buscar una solució a la seva muesa. Quan la parella van descobrir que es podien comunicar amb una certa immediatesa a través de l'aplicació va ser, paradoxalment, alhora un alleujament i una maledicció. Els dos van haver de tornar a aprendre a expressar-se, aquesta vegada amb rigorosa exactitud per evitar malentesos idiotes. Quan escrivien "he he he", només volien expressar diversió, en canvi, quan escrivien "hi hi hi", aleshores la diversió provenia d'un impuls més sexual. I és que el sexe es va arribar a convertir tant sols en un complement més de les seves converses. Havien arribat a tal punt, de fet, que feien l'amor mentre s'escrivien pel mòbil. La conversa era un reguitzell d'interjeccions inconnexes i paraules a mig escriure.

Tornar-se a escriure d'aquesta manera a totes hores va ser com tornar al començament. La Ció i en Joan es van conèixer per internet en un xat sobre un videojoc on-line. Es van conèixer quan encara eren tot hormones a punt d'esclatar com un castell de focs artificials. De fet va ser per pur accident quan ell, que es feia dir *Khantus*, encara totalment inexpert en el joc, va envair el planeta d'ella, *Diamond*, i es va emportar tots els seus recursos naturals. Ella va dirigir-li un missatge totalment indignada.

“Si no tens ni idea de jugar, no vagis atacant els primers planetes que trobis, capullo. El nostre enemic és del clan dels Oth, si necessites recursos ataca'ls a ells, que ens la tenen jurada des del juràssic. El que no pots fer és atacar la teva pròpia aliança, tros d'imbècil baix de sostre. No tinc ni puta idea del que deu voler dir el teu alies però com ens la tornis a fotre te la fotrem de “kanthus”.

A en Joan el va enamorar des del primer instant. Va demanar disculpes i va confessar-li que ell tampoc sabia que volia dir el seu nom d'usuari i a partir d'aleshores, entre conquestes de planetes i la construcció de naus espacials d'última generació, es van anar descobrint l'un a l'altre. El dia que finalment es van trucar i van sentir-se la veu per primer cop va ser un moment estrany i tremolós que els agradava recordar sovint, fins que ella es va quedar sense parla. A partir d'aleshores van fer un pacte implícit que deia que no en tornarien a parlar. A la Ció se li trencava l'ànima al recordar-ho i a ell se li trencava quan ella es partia pel mig com un arbre esqueixat. Descobrir-se la veu va ser un pas endavant, una evolució que pensaven que no tornarien a invertir mai.

La Ció tenia un malson no participatiu, d'aquells que te'ls mires com un simple espectador d'una pel·lícula de terror. No somiava amb extraterrestres perseguïdors, somiava amb el pla estàtic d'un carrer atrafegat, i descobria, al cap d'una estona d'observació, que les persones s'havien quedat sense boca, literalment. L'havien, simplement, esborrat de la cara. Aleshores veia en Joan que avançava entre la multitud amb un somriure d'orella a orella, amb els seus llavis carnosos i les seves dents petites de ratolí. A la Ció li semblava el sol més resplendent de tot l'univers. Però de sobte venien com llampecs uns agents uniformats de color rosa que amb gomes d'esborrar Milan de nata li esborraven la boca mentre el subjectaven amb violència. La Ció sentia culpa i impotència a parts iguals, i intentava córrer cap a ell com qui corre cap a la pantalla de la televisió.

Quan es va despertar va intentar fer el menor soroll possible i tornar-se a fer la dormida, no tenia cap ganes d'intentar comunicar-se amb en Joan, aleshores, estava cansada de patir durant el malson. Va venir-li al cap, per una associació d'idees que desconeixia, una de les preguntes de l'últim psicòleg, l'imbècil. Va preguntar-li si a la seva família hi havia antecedents de mudesa. La veritat és que la seva mare havia estat una dona de poques paraules, però els seus silencis eren tant vius que ho deien tot. Recordava a la perfecció la perfecta harmonia entre el seu silenci i el de la mare. El silenci de la Ció era petit i innocent i el de la mare ferm i tranquil·litzador. L'àvia també callava, el seu silenci era gairebé permanent, i era molt més gran que el de la Ció i el de la seva mare, i les embolcallava a totes dues amb la seva quietud de pre-tempesta permanent.

A la pregunta del psicòleg imbècil va respondre amb una mitja afirmació arronsant les espatlles. I ell va contestar amb una altra pregunta. Va preguntar si ella en sabia el motiu, d'aquest silenci. Ella va dir que no amb el cap i allà va quedar tot, flotant en un no-res de boira espessa. Però ara, al llit, hi donava voltes obsessivament. L'avi Tomàs va ser un republicà convençut i actiu, i es va haver d'amagar a les muntanyes durant molt més temps del que hauria volgut. Fins que el van trobar fet gairebé convertit en un salvatge i el van executar sense escrúpols amb un fusell cansat. L'àvia va haver de callar tant que el silenci se li devia fer íntim amic. La mare va tenir la Ció amb un alcohòlic que havia anat amb ella a l'escola. Havien estat novios d'institut i després de deixar-la embarassada va marxar a l'Argentina amb una altra dona. La mare s'empassava la merda i somreia d'orella a orella a la Ció. Ella també hauria fet el mateix, segurament. Però, quin motiu de pes tenia, ella?

Ella almenys tenia el Whatsapp, i veure en Joan en "línia", amb la seva fotografia d'un gat somrient de manera antinatural, era un alleujament. Va obrir els ulls i va mirar el mòbil sobre la tauleta de nit, que s'havia quedat sense bateria. La Ció es va aixecar i es va dirigir sense esma cap a la cuina. Potser la pregunta no era quin és el motiu de callar sinó quin motiu tenia per parlar. Quin motiu tenia ella per parlar? Perquè havia de fer servir la veu per dir al seu home que havia tingut un malson terrible, perquè havia d'explicar-li les seves pors? Tenia la sensació que si les explicava aquestes agafarien una dimensió física, en forma d'ona sonora, i les pors es farien veritat. Si les ignorava i les tirava endins, com havien fet la seva mare i la seva àvia, potser aleshores desapareixerien. Perquè havia de fer real amb paraules la merda de la vida? ¿Perquè havia de fer aixecar al seu home per un míser got d'aigua d'una aixeta plena de calç fins a les entranyes, de l'aigua d'una companyia

que pagaven amb penes i treballs, i trobar-se a l'aigüera els plats per fregar que començaven a inundar de pudor de macarrons precuinats la cuina? I perquè havia d'obrir la boca per dir el trist bigoti de gamba que s'havia quedat al marbre entre la brutícia de sota el microones i que segurament s'incrustaria en la cuina per sempre més i mai ningú el tornaria a reclamar? Perquè havia de fer sonar les cordes vocals per dir la buidor d'aleshores? Hi havia alguna cosa més còncava que un trist bigoti de gamba abandonat a la seva sort? Es podia dir això amb paraules? Es podia dir el neguit de trobar-se nascuda en la pell equivocada? Ni la icona de la cara groga que plora, ni la que mira avall resignada, ni la caca amb ulls del Whatsapp ho podrien haver explicat mai. Perquè intentar dir-ho, aleshores? Potser el motiu per parlar el tenia tant guardat endins del sistema operatiu que no podia veure'l. Era un arxiu ocult dins la pell i les vísceres i encara no havia descobert la clau d'accés. O estava encriptada en un sistema d'algoritmes que coneixia però s'entestava a no aplicar, encara. Per por al que pogués trobar. Per por i per tossuderia. Aquella tossuderia seva totalment incomprendible també per ella mateixa.

La Ció va empassar-se tot un got d'aigua de cop i el va notar baixar esòfag avall fred i netejador, i va dirigir-se arrossegant els peus a la cambra de bany. Es va mirar al mirall. Va semblar-li que la mirava una estranya que tenia una semblança ínfima a ella. Quan es va asseure a la tassa del vàter, va mirar-se la compresa amarrada amb les ales a les calces velles de dormir. La va trobar exasperantment blanca com el cotó fluix. Ja portava dues faltes. Feia temps que dins l'estómac la neguitejava una bola pesada de metall que pujava esòfag amunt i es deixava caure de cop sobre el diafragma. Com podia dir una cosa com aquesta a en Joan? Cada vegada que escrivia al Whatsapp "Estic..." li sortia de tot menys el que havia de dir. Estic contenta, estic cansada, estic suada, estic calenta, estic morsa, estic enrabiada amb tu. I tant fàcil que era! Estic embarassada, prenyada, en estat, en cinta, estic gestant una criatura, vinc amb sorpresa, sóc un ou kinder. No podia escriure-ho, els seus dits es paralitzaven absolutament i només podia quedar-se mirant el gat somrient. I si li enviava una icona? Servia la icona del matrimoni amb el nen? La de l'ou amb el pollet? La de la síndria?

Es podia dir que s'havia quedat embarassada per Whatsapp? Una vegada per pur avorriment ho va escriure al Google i va sortir-li una entrada de Yahoo Respuestas on una nena de tretze anys i d'enteniment dubtós explicava que havia estat tenint una conversa calenta amb un noi i s'havien enviat fotos, i que si això suposava el seu embaràs. Va voler

pensar que es tractava d'una broma d'algú a qui realment l'avorriment li estava fent estralls.

Quan va tornar al llit el Joan l'esperava assegut amb el seu pijama blau amb estampat de núvols blancs. Havia engegat la làmpada de la tauleta de nit, estava completament desvetllat i jugava amb el peu dret amb la sabatilla esquerra. Ella va fer-li un senyal. A les quatre de la matinada menjaven cereals amb llet al sofà mirant els televidents més sol·licitats de les altes hores de televisió. Els temes que tractaven eren repetitius i fàcilment predictibles, al cap i a la fi: problemes de salut, de diners, de viudetat i de descendència. La Ció va pensar que ella mai podria parlar amb un d'aquells vidents per telèfon i preguntar-li com seria el seu fill. Li hauria encantat preguntar si el seu fill tampoc parlaria.

En Joan va fer zàping i va deixar posat un documental sobre la intel·ligència dels ximpanzés. Es veien imatges dels simis sobre els arbres, saltant salvatgement. Semblaven tant lliures i ingràvids que feien enveja. Més tard es veien els ximpanzés en laboratoris de parets blanques nuclears on els obligaven a manipular peces de diferents formes fins a encaixar-les. Després un dona de cabells blancs es comunicava amb ells per signes i sons animals, i seguidament somreia a la càmera fent un OK amb les mans. La comunicació, quin prodigi. Ni el primer humà que va parlar es devia comunicar de manera tant elegant com ho feia aquell mico. Realment la primera “paraula” de l’humà, pelut com un dimoni i vestit amb parracs estripats, devia ser un gruny ben brut. Segur que devia ser alguna cosa semblant a “mamut”, “cova” o “femella en zel”, en idioma homínid, clar. En canvi, el ximpanzé, vestit amb un jersei vermell de llana, expressava “galletes salades”, “cel blau” i “t'estimo”.

La Ció es va quedar fixada en el ximpanzé que parlava amb la dona. Es va sentir molt inferior. El coi de mico potser no sabia fer servir el Whatsapp, però per la seva condició de simi la seva comunicació era un miracle. El miracle del llenguatge. Com s'ho faria, ella, per ensenyar a parlar al seu fill? Com es comunicarien fins que no aprengué a escriure al mòbil? Ella s'havia entestat a no aprendre la llengua de signes pensant que era un fet temporal, un període de silenci transitori. Les mares normals es posen davant dels seus fills i amb els llavis molt endins per marcar la nasal bilabial fan un “mmmmmaaaa-mmmmmaaaa!” I ho repeteixen i repeteixen fins que el petit, amb gran celebració de tothom, després de molts intents entre babes i magarrufes, aconsegueix cridar la seva mare.

La SEVA mare. El miracle de la naturalesa.

A la pantalla es veia el simi en primer pla amb unes ulleres de protecció fosques i el seu jersei de llana vermell i impol·lut. La sala on era s'il·luminava de colors intermitents que es projectaven al menjador de la Ció i en Joan. La bola de metall ballava al seu ventre i li feia suar les mans. Se sentia tan homínida així de muda, tant evolutivament invertida, tant mancada, tant discapacitada, tant mico imbecilitzat i rabiós de la seva manca. Es va agafar el ventre amb tots dos braços i es va començar a recargolar cap avall. En Joan va mirar-se-la espantat i no va saber què fer ni què dir. La Ció va grunyar i va fer sonar les molles del sofà al ritme de la intermitència dels colors. Es cargolava cap endins i amb l'esquena geperuda. La bola de metall li cremava per dins i li pujava per la boca de l'estómac, i el menjador blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd. En Joan amb els ulls esventats i multicolor va agafar les mans de la Ció per intentar tranquil·litzar-la però ella se'n va desfer immediatament amb violència i un so cavernós. En Joan feia temps que no sentia cap soroll tan fort provinent de l'organisme de la Ció. I ella va pujar els peus al sofà i s'hi va posar a sobre, ajupida i arplegada cap endins. En Joan va pensar que la Ció es cagaria allà mateix de la força que estava fent, amb la mandíbula a punt de trencar-se i ensenyant les dents premudes com una premsa fatídica. O es cagava o es carregava la dentadura en aquest deliri desconcertant que l'estava sacsejant. En Joan va agafar el seu mòbil i com va poder va posar-lo a les mans de la Ció en un intent desesperat i inútil perquè li expliqués el que li estava passant. Ella va començar a respirar molt fort ajupida al sofà i fent petits saltirons i feia “uh, uh, uhh, AHHH!!!!” al ritme que el simi de la televisió feia signes amb les mans molt ràpid expressant els colors supersònics. Era la primera vegada que en Joan sentia una interjecció de la Ció des de temps immemorials, des de la prehistòria, i va veure com la Ció va aixecar el braç tremolós, pujant-lo a càmera lenta i dirigint-lo al sostre, amb el telèfon mòbil tant premut contra el palmell que una mica més i li travessava els ossos, sense que cessessin els “uh”. I quan el va tenir a dalt de tot, en Joan va veure la cara de la Ció plena de colorins intermitents i estridents, mentre el mico augmentava tant la velocitat dels seus moviments comunicatius, amb la cara impassible, que semblava que estigués conjurant algun encanteri simiesc. I, de cop i volta, la Ció va projectar l'aparell telefònic, la seva arma comunicativa, contra les rajoles del menjador amb tota la violència, tota la força i tot l'instint humà que va sortir-li de dins, empenyent-li els músculs com un autòmat, i, encara asseguda com un simi i amb una veu rogallosa i neandertal, entre babes i respiració entretallada i la mà al

ventre, va fer:

- Mmmmmaaaaa-mmmaaaaa!

-Mama?- va fer ell, totalment desconcertat i el cor desbocat. - Sóc en Joan, amor meu. Què et passa?!

- Ssseréee mamà! CONY!

I al dir-ho “El motiu” va fer-li pessigolles a la punta dels llavis, blaus, grocs, vermells i verds.

Pseudònim: Homo neanderthalensis

1 d'Agost de 2015

WHATS APP

En Joan es mirava la seva dona agitant-se en un somni incòmode. Feia petits sorolls de respiració nerviosa, aferrant-se amb les ungles al coixí. Segur que devia estar tenint un somni terrible perquè sota l'edredó sentia com movia nerviosament els peus sense parar. Potser somiava que corria perseguida per algun ésser inhòspit. I ell, totalment desvetllat, la sentia moure's al seu costat, amb els ulls totalment capturats per les taques d'humitat del sostre a les que posava nom, perquè de tant mirar-se ja no se li feien estranyes. La veritat és que li hauria encantat fer alguna cosa útil. Potser despertar-la suaument i abraçar-la amb fermesa, fer-li un “shhhht...”, fer-la sentir protegida de tots els perills nocturns, i que ella, finalment, es despertés del malson i es trobés aferrada al seu home, i que mirant-lo s'adonés que fugien tots els seus mals. I ell dir-li:

- Estàs bé, amor?

I ella:

- Uff... He tingut un malson terrible.
- Què has somiat?
- He somiat que uns extraterrestres m'abduïen i després de deixar-me altra vegada a la Terra em donaven unes instruccions que jo no seguia. I aleshores em perseguien per tota Barcelona. TOTA.
- Barcelona? Puag, quin malson! He he he. Vols una mica d'aigua?
- Sí, si us plau...
- De la nevera?
- No, que si no després m'agafa mal de coll.
- D'acord, ara torno, bonica.
- T'espero, no triguïs.

Hauria estat tan normal que hauria estat meravellós. Però hi havia un problema: la Ció no parlava. Des de que s'havia quedat muda de cop i volta, la relació amb el seu home s'havia convertit en un complicat joc d'endevinalles i enigmes que resultava fatigós en més d'una ocasió. En Joan havia fet mans i mànigues per entendre-la i ajudar-la, però no se'n sortia.

S'hi va deixar tota la voluntat i tots els estalvis que guardava a les seves reserves. Havien visitat tots els especialistes psiquiàtrics que els van recomanar i tots els altres que van trobar per internet, els que tenien ínfima reputació. Ho van provar tot, i cap metge va poder treure l'entrellat de la seva muesa. Alguna cosa en el cap de la Ció es refermava en el propòsit de no deixar escapar ni una paraula, era una caixa forta blindada a prova de metges tossuts, però ella tampoc sabia quin era el motiu d'aquest vot de silenci ferm com un monestir de monges de clausura. No en tenia ni la més remota idea. Només sabia que quan intentava dir alguna cosa, encara que fos de transcendència ínfima, els seus llavis es barraven com si estiguessin enganxats amb pegament de contacte i l'aire dels pulmons es quedava estancat a la boca pressionant el paladar sense saber cap on sortir, i acabava sortint pel nas cansant de tant empènyer aquell aparell fonador que no volia fer cas de cap de les maneres.

Van visitar psicòlegs, logopedes i curanderos que li escopien aigua beneïda a la cara, però sense cap èxit. L'últim psicòleg que van visitar els va estafar una fortuna per dues sessions en les quals només es va dedicar a fer preguntes, òbviament, sense obtenir cap resposta. La Ció se sentia intensament incòmode. Si almenys li hagués donat un paper i un bolígraf li hagués escrit "Ets imbècil? Sóc aquí perquè no puc parlar." Aquell primer any li havien recomanat alguns exercicis per relaxar la gola amb un contrast de begudes fredes i calentes, que escoltés música i himnes que li exaltessin el cor l'empenyessin a cantar, que s'estimulés per arribar a intensos orgasmes i li sortissin crits de les entranyes... Res. El progrés més gran que va fer en un any va ser poder deixar escapar l'aire entre un minúscul espai entre els llavis premtuts proferint un so semblant al d'una llufa.

Aleshores van fer la gran troballa: el Whatsapp. I la Ció va deixar de buscar una solució a la seva muesa. Quan la parella van descobrir que es podien comunicar amb una certa immediatesa a través de l'aplicació va ser, paradoxalment, alhora un alleujament i una maledicció. Els dos van haver de tornar a aprendre a expressar-se, aquesta vegada amb rigorosa exactitud per evitar malentesos idiotes. Quan escrivien "he he he", només volien expressar diversió, en canvi, quan escrivien "hi hi hi", aleshores la diversió provenia d'un impuls més sexual. I és que el sexe es va arribar a convertir tant sols en un complement més de les seves converses. Havien arribat a tal punt, de fet, que feien l'amor mentre s'escrivien pel mòbil. La conversa era un reguitzell d'interjeccions inconnexes i paraules a mig escriure.

Tornar-se a escriure d'aquesta manera a totes hores va ser com tornar al començament. La Ció i en Joan es van conèixer per internet en un xat sobre un videojoc on-line. Es van conèixer quan encara eren tot hormones a punt d'esclatar com un castell de focs artificials. De fet va ser per pur accident quan ell, que es feia dir *Khantus*, encara totalment inexpert en el joc, va envair el planeta d'ella, *Diamond*, i es va emportar tots els seus recursos naturals. Ella va dirigir-li un missatge totalment indignada.

“Si no tens ni idea de jugar, no vagis atacant els primers planetes que trobis, capullo. El nostre enemic és del clan dels Oth, si necessites recursos ataca'ls a ells, que ens la tenen jurada des del juràssic. El que no pots fer és atacar la teva pròpia aliança, tros d'imbècil baix de sostre. No tinc ni puta idea del que deu voler dir el teu alies però com ens la tornis a fotre te la fotrem de “kanthus”.

A en Joan el va enamorar des del primer instant. Va demanar disculpes i va confessar-li que ell tampoc sabia que volia dir el seu nom d'usuari i a partir d'aleshores, entre conquestes de planetes i la construcció de naus espacials d'última generació, es van anar descobrint l'un a l'altre. El dia que finalment es van trucar i van sentir-se la veu per primer cop va ser un moment estrany i tremolós que els agradava recordar sovint, fins que ella es va quedar sense parla. A partir d'aleshores van fer un pacte implícit que deia que no en tornarien a parlar. A la Ció se li trencava l'ànima al recordar-ho i a ell se li trencava quan ella es partia pel mig com un arbre esqueixat. Descobrir-se la veu va ser un pas endavant, una evolució que pensaven que no tornarien a invertir mai.

La Ció tenia un malson no participatiu, d'aquells que te'ls mires com un simple espectador d'una pel·lícula de terror. No somiava amb extraterrestres perseguïdors, somiava amb el pla estàtic d'un carrer atrafegat, i descobria, al cap d'una estona d'observació, que les persones s'havien quedat sense boca, literalment. L'havien, simplement, esborrat de la cara. Aleshores veia en Joan que avançava entre la multitud amb un somriure d'orella a orella, amb els seus llavis carnosos i les seves dents petites de ratolí. A la Ció li semblava el sol més resplendent de tot l'univers. Però de sobte venien com llampecs uns agents uniformats de color rosa que amb gomes d'esborrar Milan de nata li esborraven la boca mentre el subjectaven amb violència. La Ció sentia culpa i impotència a parts iguals, i intentava córrer cap a ell com qui corre cap a la pantalla de la televisió.

Quan es va despertar va intentar fer el menor soroll possible i tornar-se a fer la dormida, no tenia cap ganes d'intentar comunicar-se amb en Joan, aleshores, estava cansada de patir durant el malson. Va venir-li al cap, per una associació d'idees que desconeixia, una de les preguntes de l'últim psicòleg, l'imbècil. Va preguntar-li si a la seva família hi havia antecedents de mudesa. La veritat és que la seva mare havia estat una dona de poques paraules, però els seus silencis eren tant vius que ho deien tot. Recordava a la perfecció la perfecta harmonia entre el seu silenci i el de la mare. El silenci de la Ció era petit i innocent i el de la mare ferm i tranquil·litzador. L'àvia també callava, el seu silenci era gairebé permanent, i era molt més gran que el de la Ció i el de la seva mare, i les embolcallava a totes dues amb la seva quietud de pre-tempesta permanent.

A la pregunta del psicòleg imbècil va respondre amb una mitja afirmació arronsant les espatlles. I ell va contestar amb una altra pregunta. Va preguntar si ella en sabia el motiu, d'aquest silenci. Ella va dir que no amb el cap i allà va quedar tot, flotant en un no-res de boira espessa. Però ara, al llit, hi donava voltes obsessivament. L'avi Tomàs va ser un republicà convençut i actiu, i es va haver d'amagar a les muntanyes durant molt més temps del que hauria volgut. Fins que el van trobar fet gairebé convertit en un salvatge i el van executar sense escrúpols amb un fusell cansat. L'àvia va haver de callar tant que el silenci se li devia fer íntim amic. La mare va tenir la Ció amb un alcohòlic que havia anat amb ella a l'escola. Havien estat novios d'institut i després de deixar-la embarassada va marxar a l'Argentina amb una altra dona. La mare s'empassava la merda i somreia d'orella a orella a la Ció. Ella també hauria fet el mateix, segurament. Però, quin motiu de pes tenia, ella?

Ella almenys tenia el Whatsapp, i veure en Joan en "línia", amb la seva fotografia d'un gat somrient de manera antinatural, era un alleujament. Va obrir els ulls i va mirar el mòbil sobre la tauleta de nit, que s'havia quedat sense bateria. La Ció es va aixecar i es va dirigir sense esma cap a la cuina. Potser la pregunta no era quin és el motiu de callar sinó quin motiu tenia per parlar. Quin motiu tenia ella per parlar? Perquè havia de fer servir la veu per dir al seu home que havia tingut un malson terrible, perquè havia d'explicar-li les seves pors? Tenia la sensació que si les explicava aquestes agafarien una dimensió física, en forma d'ona sonora, i les pors es farien veritat. Si les ignorava i les tirava endins, com havien fet la seva mare i la seva àvia, potser aleshores desapareixerien. Perquè havia de fer real amb paraules la merda de la vida? ¿Perquè havia de fer aixecar al seu home per un míser got d'aigua d'una aixeta plena de calç fins a les entranyes, de l'aigua d'una companyia

que pagaven amb penes i treballs, i trobar-se a l'aigüera els plats per fregar que començaven a inundar de pudor de macarrons precuinats la cuina? I perquè havia d'obrir la boca per dir el trist bigoti de gamba que s'havia quedat al marbre entre la brutícia de sota el microones i que segurament s'incrustaria en la cuina per sempre més i mai ningú el tornaria a reclamar? Perquè havia de fer sonar les cordes vocals per dir la buidor d'aleshores? Hi havia alguna cosa més còncava que un trist bigoti de gamba abandonat a la seva sort? Es podia dir això amb paraules? Es podia dir el neguit de trobar-se nascuda en la pell equivocada? Ni la icona de la cara groga que plora, ni la que mira avall resignada, ni la caca amb ulls del Whatsapp ho podrien haver explicat mai. Perquè intentar dir-ho, aleshores? Potser el motiu per parlar el tenia tant guardat endins del sistema operatiu que no podia veure'l. Era un arxiu ocult dins la pell i les vísceres i encara no havia descobert la clau d'accés. O estava encriptada en un sistema d'algoritmes que coneixia però s'entestava a no aplicar, encara. Per por al que pogués trobar. Per por i per tossuderia. Aquella tossuderia seva totalment incomprendible també per ella mateixa.

La Ció va empassar-se tot un got d'aigua de cop i el va notar baixar esòfag avall fred i netejador, i va dirigir-se arrossegant els peus a la cambra de bany. Es va mirar al mirall. Va semblar-li que la mirava una estranya que tenia una semblança ínfima a ella. Quan es va asseure a la tassa del vàter, va mirar-se la compresa amarrada amb les ales a les calces velles de dormir. La va trobar exasperantment blanca com el cotó fluix. Ja portava dues faltes. Feia temps que dins l'estómac la neguitejava una bola pesada de metall que pujava esòfag amunt i es deixava caure de cop sobre el diafragma. Com podia dir una cosa com aquesta a en Joan? Cada vegada que escrivia al Whatsapp "Estic..." li sortia de tot menys el que havia de dir. Estic contenta, estic cansada, estic suada, estic calenta, estic morsa, estic enrabiada amb tu. I tant fàcil que era! Estic embarassada, prenyada, en estat, en cinta, estic gestant una criatura, vinc amb sorpresa, sóc un ou kinder. No podia escriure-ho, els seus dits es paralitzaven absolutament i només podia quedar-se mirant el gat somrient. I si li enviava una icona? Servia la icona del matrimoni amb el nen? La de l'ou amb el pollet? La de la síndria?

Es podia dir que s'havia quedat embarassada per Whatsapp? Una vegada per pur avorriment ho va escriure al Google i va sortir-li una entrada de Yahoo Respuestas on una nena de tretze anys i d'enteniment dubtós explicava que havia estat tenint una conversa calenta amb un noi i s'havien enviat fotos, i que si això suposava el seu embaràs. Va voler

pensar que es tractava d'una broma d'algú a qui realment l'avorriment li estava fent estralls.

Quan va tornar al llit el Joan l'esperava assegut amb el seu pijama blau amb estampat de núvols blancs. Havia engegat la làmpada de la tauleta de nit, estava completament desvetllat i jugava amb el peu dret amb la sabatilla esquerra. Ella va fer-li un senyal. A les quatre de la matinada menjaven cereals amb llet al sofà mirant els televidents més sol·licitats de les altes hores de televisió. Els temes que tractaven eren repetitius i fàcilment predictibles, al cap i a la fi: problemes de salut, de diners, de viudetat i de descendència. La Ció va pensar que ella mai podria parlar amb un d'aquells vidents per telèfon i preguntar-li com seria el seu fill. Li hauria encantat preguntar si el seu fill tampoc parlaria.

En Joan va fer zàping i va deixar posat un documental sobre la intel·ligència dels ximpanzés. Es veien imatges dels simis sobre els arbres, saltant salvatgement. Semblaven tant lliures i ingràvids que feien enveja. Més tard es veien els ximpanzés en laboratoris de parets blanques nuclears on els obligaven a manipular peces de diferents formes fins a encaixar-les. Després un dona de cabells blancs es comunicava amb ells per signes i sons animals, i seguidament somreia a la càmera fent un OK amb les mans. La comunicació, quin prodigi. Ni el primer humà que va parlar es devia comunicar de manera tant elegant com ho feia aquell mico. Realment la primera "paraula" de l'humà, pelut com un dimoni i vestit amb parracs estripats, devia ser un gruny ben brut. Segur que devia ser alguna cosa semblant a "mamut", "cova" o "femella en zel", en idioma homínid, clar. En canvi, el ximpanzé, vestit amb un jersei vermell de llana, expressava "galletes salades", "cel blau" i "t'estimo".

La Ció es va quedar fixada en el ximpanzé que parlava amb la dona. Es va sentir molt inferior. El coi de mico potser no sabia fer servir el Whatsapp, però per la seva condició de simi la seva comunicació era un miracle. El miracle del llenguatge. Com s'ho faria, ella, per ensenyar a parlar al seu fill? Com es comunicarien fins que no aprengué a escriure al mòbil? Ella s'havia entestat a no aprendre la llengua de signes pensant que era un fet temporal, un període de silenci transitori. Les mares normals es posen davant dels seus fills i amb els llavis molt endins per marcar la nasal bilabial fan un "mmmmmaaaa-mmmmmaaaa!" I ho repeteixen i repeteixen fins que el petit, amb gran celebració de tothom, després de molts intents entre babes i magarrufes, aconsegueix cridar la seva mare.

La SEVA mare. El miracle de la naturalesa.

A la pantalla es veia el simi en primer pla amb unes ulleres de protecció fosques i el seu jersei de llana vermell i impol·lut. La sala on era s'il·luminava de colors intermitents que es projectaven al menjador de la Ció i en Joan. La bola de metall ballava al seu ventre i li feia suar les mans. Se sentia tan homínida així de muda, tant evolutivament invertida, tant mancada, tant discapacitada, tant mico imbecilitzat i rabiós de la seva manca. Es va agafar el ventre amb tots dos braços i es va començar a recargolar cap avall. En Joan va mirar-se-la espantat i no va saber què fer ni què dir. La Ció va grunyar i va fer sonar les molles del sofà al ritme de la intermitència dels colors. Es cargolava cap endins i amb l'esquena geperuda. La bola de metall li cremava per dins i li pujava per la boca de l'estómac, i el menjador blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd, blau, groc, vermell, verd. En Joan amb els ulls esventats i multicolor va agafar les mans de la Ció per intentar tranquil·litzar-la però ella se'n va desfer immediatament amb violència i un so cavernós. En Joan feia temps que no sentia cap soroll tan fort provinent de l'organisme de la Ció. I ella va pujar els peus al sofà i s'hi va posar a sobre, ajupida i arplegada cap endins. En Joan va pensar que la Ció es cagaria allà mateix de la força que estava fent, amb la mandíbula a punt de trencar-se i ensenyant les dents premudes com una premsa fatídica. O es cagava o es carregava la dentadura en aquest deliri desconcertant que l'estava sacsejant. En Joan va agafar el seu mòbil i com va poder va posar-lo a les mans de la Ció en un intent desesperat i inútil perquè li expliqués el que li estava passant. Ella va començar a respirar molt fort ajupida al sofà i fent petits saltirons i feia “uh, uh, uhh, AHHH!!!!” al ritme que el simi de la televisió feia signes amb les mans molt ràpid expressant els colors supersònics. Era la primera vegada que en Joan sentia una interjecció de la Ció des de temps immemorials, des de la prehistòria, i va veure com la Ció va aixecar el braç tremolós, pujant-lo a càmera lenta i dirigint-lo al sostre, amb el telèfon mòbil tant premut contra el palmell que una mica més i li travessava els ossos, sense que cessessin els “uh”. I quan el va tenir a dalt de tot, en Joan va veure la cara de la Ció plena de colorins intermitents i estridents, mentre el mico augmentava tant la velocitat dels seus moviments comunicatius, amb la cara impassible, que semblava que estigués conjurant algun encanteri simiesc. I, de cop i volta, la Ció va projectar l'aparell telefònic, la seva arma comunicativa, contra les rajoles del menjador amb tota la violència, tota la força i tot l'instint humà que va sortir-li de dins, empenyent-li els músculs com un autòmat, i, encara asseguda com un simi i amb una veu rogallosa i neandertal, entre babes i respiració entretallada i la mà al

ventre, va fer:

- Mmmmmaaaaa-mmmaaaaa!

-Mama?- va fer ell, totalment desconcertat i el cor desbocat. - Sóc en Joan, amor meu. Què et passa?!

- Ssseréee mamà! CONY!

I al dir-ho “El motiu” va fer-li pessigolles a la punta dels llavis, blaus, grocs, vermells i verds.

Pseudònim: Homo neanderthalensis

1 d'Agost de 2015

